

N:o 240.

Af Herr C. F. Ridderstad: Om tillämpning på Sveriges försvarsväsende af den s. k. Götlandska konventionen af den 5 Februari 1811.

Opinionerna inom landet synas från alla håll blifva allt mera och mera öfverens om behofvet af en genomgripande förändring af vårt lands försvarssystem. Redan vid förra riksdagen uttalade sig båda Statsmagtarna i sådan rigtning, och i öfverensstämmelse dermed hafva jemväl vid den nu pågående flera röster höjt sig.

Allmänt nog synes man hysa den mening, att vårt indelningsverk ej mera motsvarar landets nuvarande försvarsbehof, utan öfverlevvat sig sjelft. Obestriddigt är ock att det, redan omkring 200 år gammalt, tillkom under en tid, då ej blott landets karta var helt annorlunda än nu, utan jemväl krigskonsten och krigsvetenskapen befunno sig på en vida lägre ståndpunkt.

Frågan om sättet för en förändring tränger sig emellertid oemotståndligt på en och hvar.

Gifver man akt på de åsikter, som allmännast uttala sig, och tager man de motioner, som nu blifvit väckta, i öfvervägande, synas meningarne ganska enhälligt förena sig derom, att indelningsverket bör afskaffas och ersättas af ett landförsvar, grundadt på den allmänna värnepligten.

Grundsatsen må vara riktig, jag vill ej bestrida den.

Emellertid tyckes man ännu alltjemt vid uppställandet af vilkoren och sättet för den allmänna värnepligtens utgörande befinna sig i ett visst sväfvande tillstånd.

Öfverhufvud synes man vilja söka frågans lösning i efterhärmingar från utlandet, i upptagandet hos oss af hvad andra länder funnit öfverensstämmande med deras behofver, folkens olika lynnen och seder; — men finnes då inom vårt eget land ingen utgångspunkt för frågans upptagande, som, på samma gång den redan visat sig ega nationelt skaplynne, kan utvecklas och fullkomnas samt motsvara alla de kraf, som försvarsväsendet i våra dagar påkallar?

Ett sådant finnes.

På Gotland har nemligen alltsedan 1811 den allmänna värnepligten varit satt i verket.

Jag vill ett försvar, som betryggar vårt fosterlands politiska sjelfständighet. Fördenskull vill jag icke upphäfvandet af det nu ordnade och bestående, utan att veta att vi i dess ställe erhålla eller ega ett nytt, som icke blott ingifver tillräckliga garantier, utan så vidt möjligt är, jemväl öfverensstämmer med det Svenska folkets lynne och karakteristiska egenskaper. Innan man derföre allt för mycket hängifver sig åt grundsatzerna för andra länders försvarsväsende, tror jag derför att man, så vidt görligt är, företrädesvis bör taga i öfvervägande förhållanden, som redan vunnit mångårig burskap inom vårt eget land. På grund häraf får jag såsom min motion upptaga och framställa den s. k. Gotländska konventionen af den 5 Februari 1811, naturligtvis med de tillägg och förändringar, som sedermera kunnat tillkomma och vunnit krigserfarenhet vidare kan gifva vid handen.

Jag har äran att bifoga en rörande denna konvention särskildt utgifven brochyr, upptagande äfven sjelfva konventionen.

C. F. Ridderstad.

N:o 241.

Af Herr C. F. Ridderstad: Derom att Riksdagen måtte till Kaptenen John Ericson aflåta en tacksägelse-skrifvelse.

Det ligger i naturen hos hvarje folk att med uppmärksamhet, ja med stolthet och aktning följa hvarje landsman, som på utländsk botten ärorikt och hedrande häfdar sitt fosterlands anseende och namn.

Vid början af detta århundrade föddes i Wermland John Ericson.

Son af en mindre bemedlad grufarbetare innebar framtiden för honom — efter vanligt mått att se — ingenting ovanligt.

Såsom framstående vetenskapsman, såsom mekaniskt snille af första ordningen, såsom uppfinnare af mångfaldiga, inom den praktiska världen nya och gagnande medel, riktande samhällenas utveckling och menniskoandens kraft, intager han icke dess mindre i närvarande stund en af samtiden så väl högt uppburen som lysande ställning. Resultaterna af hans snilles djerfva verksamhet tillhör världen, hans namn tidehvarfvet, hans ära fosterlandet.